

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Vvlfiranni, Senonensis Archiepiscopi, ex ea quæ est per Ionam monachum Fontanellensem, eius contemporaneum. Migravit autem è corpore, anno restauratæ sal. 720.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

præmium æternæ remunerationis accepit: sepul-
tus in æde sacra quam ipse ædificari curarat. Cui
solus Amantius eius Diaconus, & de sacro fonte
filius, vno eodemque loculo post obdormitionē
est associatus. Eleuati sunt Cal. Decemb. à Flore-
berto II. post S. Lambertum Leodiensium Antisti-
te: tum diuina commonitione, cum multitudine

Eximia mi-
racula ad tu-
mulū eius.

miraculorum quæ ibi fiebant ferio excito. Nam
cæci ibidem recipiebant visum: claudi gressus
manci restaurationem: atque varijs oppressi lan-
guoribus, perfecte sanati, Deo annuente, incolu-
mitatem. Sacræ verò Reliquiæ postea ob Nort-
mannicam deuastationem sub terra reconditæ,
miraculis emergentibus, iteratò mundis oculis
fuere inclusæ: ac demum anno Domini Natalis

* al. VVimā-
zum.

980. per * VVomarum S. Bauonis Gandensis Mo-
nasterij Abbatem, ex prædio VVintershouen me-
morato, sui iuris pago, Gandauum translata: quas
Reliquiæ sa- * Landolphus Tornacensium Antistes, de eximijs
cræ Ganda- * miraculis certior factus, è vilioribus & antiquis
tum in cœ- * vasculis, biennio post, celebri solēnitate translu-
nobium S. * lit in noua scrinia, auro argentoque fulgentia: I-
Bauonis tra-
flata.
* al. Lindol-
phus Noui-
omensium.
dibus Iulij. Natalis quidem celebratur 14. Calen.
April. Eleuatio autem Idibus Iulij.

Vide C. Ba-
ron. tom. 8.
& 9. Annal.
Eccl.

VITA S. VVLFRAÑNI, SENONENSIS
Archiepiscopi, ex ea qua est per Ionam monachum
Fontanellensem, eius contemporaneum.
Migravit autem è corpore, an-
no restaurata sal. 720.

26. Martij.
Patria S. Vul-
franni & pa-
ter.

VVlfrānus Senonum Pontifex, claris admo-
dum natalibus, in territorio Vastinensi or-
tus est. Pater eius Vulbertus, qui in aula
Regis Dagoberti, & filij eius Clodouei, militaris
gloriæ

gloriæ laude clarus extitit, cum præclara optimæ indolis indicia in filio cerneret, maximarum artium disciplinis diligenter imbui curavit. Cūque in aula regum iunioris Lotharij & Theodorici sacris initiatus, multis egregium prudentiæ & eruditionis specimen dedisset, fausta Senoniæ vrbis populi acclamatione, venerabili Lamberto in Episcopatus dignitate successit,

Creatur Senonensis Antistes.

Aliquot autem annis in præfulatu, cum eximia sanctitatis laude exactis, diuino oraculo ad verbum Domini Frisonum genti annunciandum destinatur. Quod ille munus alacri & confidenti animo suscipiens, gentis ipsius caput, Ducem Radbodum, aggressus est. Qui à dulcedine sermonis eius minime abhorruit; quin etiam prædicandi Euangelij, & baptizandæ ritu Christiano gentis, potestatem haud grauatè concessit. Hoc felici successu, Christiana paulatim sacra inducta.

Prædicat Christum Frisij.

Et primò quidem Radbodi filius, Vulfranno dies noctesque hortante, monente, docente ad baptismum adductus est: hunc deinde alij non pauci sequuti sunt. Nec mirum sane, tanta namque contentione vir diuinus operi incumbere, ut quorum perfidiam verbo non poterat, virtute miraculorum expugnaret. Cū iter nauigio in Frisiam haberet, & in ipso mari iactis anchoris missarum solennia peragere vellet, fortè negligentia ministri patena in mare decidit, qui repentino casu vehementer turbatus, flexis genibus Præfuli quod acciderat confessus est. At Præful sublatis cum insita pietate in cælum oculis, gemitibus, precibusque diuinam opem implorabat. Finita oratione, diacono ut manum in mare extendat, imperat. Quo facto, mōx ab imò maris eadem patena diuinitus reuecta manui eius inhaesit, quæ

Frisij multi dant Christo nomen, & in ijs Radbodi Ducis filius.

Miraculum infigæ.

R r r 3 ad sem-

ad sempiternam rei memoriam, in Fontanellensi cœnobio, apud Galliarum incolas seruata tenetur.}

Die quadam cum sanctus Præful de rebus diuinis ad Frifones sermonem haberet: contigit puerum quendam quem Ouonem appellabant, dijs ex nefaria eorum lege immolandum, ad laqueum duci. Quod sanctus Pontifex cum incredibili animi sui dolore videns, rogauit obnixè Ducem, ne vellet tantum in se scelus admittere, vt hominem ad Dei imaginem factum, sacrificium execrandis dæmonibus immolaret. Respondit Dux; se patrias leges sine scelere & vitæ etiam periculo violare non posse. Tum Pontifex, Ducis & populi animos infimis precibus flectere tentauit. At illi in sceleris pertinacia persistetes, preces omnes repudiabant; sed si tuus, dicebant, Christus, à mortis eum periculo liberare potens est, sit sane perpetuus Christi, & tuus seruus. Hoc responso in Dei gloriam vehementer excitatus, preces suas ad Christum conuertit, & nè maiestatem suam tanta impietate à perfidis violari pateretur, rogauit. Duabus iam horis puer strangulatus erat, cum oratione Pontificis expleta, laqueus rumpitur, & puer in terram decidens palpitat. Accurrit Pontifex, & puerum in nomine Iesu Christi saluum & incolumem pedibus insistere iubet. Exiit ille protinus, & è tenebris peccati non modò ipse, sed bona etiam populi multitudo excitata est. Hæc lex diabolica fraude inuenta, longo temporis vsu adedò apud perfidos istos inualuerat, vt non modo rationibus, sed nè miraculorù quidè virtutib⁹, per factū virū labefactari posset. Itaq; in sacris suis solēnib⁹, diuersis modis infātes suos dæmonib⁹ litabāt. Alijs gla-

Barbara Fri-
torum lex.

Illo tre sanè
miraculum.

gladio, alijs suspendio, alijs acerbissimis tormē-
 tis, vitam per summum scelus eripiebant. Alios
 marinis fluctibus miserabiliter inuoluebant. E-
 rat mulier quædam vidua, cui duo filij, alter sep-
 tennis, alter verò quinquennis erant. Hi cum ex
 forte dæmonibus immolandi, & maris gurgite
 enecandi essent, populus cum admirabili quadã
 animorum iucunditate; Pontifex verò cum mul-
 tis lachrymis eos sequebatur. Cumque ad locum
 maris ventum esset, Pontifex Ducem aggreditur,
 orat atque obtestatur vt misericordiã miseris tri-
 bueret. At ille preces rejiciens, vt eos Christi vir-
 tute ab impendente calamitate eriperet respon-
 dit. Ingemuit vir sanctus, & perfidi Ducis cæci-
 tatem detestans, Christi misericordiam confiden-
 ter præstolabatur. Pueri in loco quodam infimo
 consistebant, vt paulatim crescentis maris flucti-
 bus absorberentur. Cumque rheuma maris eo-
 rum corpora tingeret, senior iunioris fratris iam
 iam morituri lachrymis commotus, manibus
 quantum potuit, ex vndis sustulit. Dum hæc fie-
 rent, & Vulfrannus diuinam opem contra maris
 fluctus, pro paruulis assiduo imploraret, vnde
 instar mari infantes circumdederunt. Tum Præ-
 sul vt quondam Apostolus, maris aquas siccis
 plantis inambulauit, puerosque vnum dextera,
 alium sinistra apprehendens eduxit, & matri, luctu
 lachrymisque deformatã, sacro baptismatis fon-
 te ablutos restituit.

Mos plane
 Barbarus,
 & crudelis,
 Frisiorum.

Miserandũ
 sane specta-
 culum.

Matth. 14.
 Insigne mi-
 raculum.

Hoc tandem miraculo Radbodi ducis perfidia
 expugnata est: sed perstitisset vtinam. Nam vt ad
 fontẽ baptismatis duceretur, fortẽ ex Vulfranno
 Præsule, vbinam esset maior numerus prin-
 cipum & nobilium gentis Frisonã quæ fuit, cœ-
 lestinẽ in regione, ad quam baptismatis

Radbodus
 Dux Frisi-
 orum vult
 baptizari.

Rrr 4 gra-

gratia peruenienturum se promittebat, an verò in ea quam tartaream nominabat. Cui vir sanctus, Quid, inquit, errore deciperis? Omnes, quorum perfidia, Christi gratia sanata non fuit, & quorum sordes sacro fonte purgatae non sunt, certum indubitatumque est, in tartaream sempiternae miseriae regionem (quorum ingens est numerus) praecipitatos esse. Qui verò ad hunc fontem Christi gratia vocantur, in caelesti regno incredibili

Retrahit pedem à sacro fonte.

Radbodi barbara plamè vox.

gaudio sine fine exultabunt. Hæc audiens perfidus, pedem à fonte retraxit, & ait: At ego principum meorum Frisonum consortio carere non possum, & in caelesti regione cù exiguo pauperum numero residere nolo. Tum beatus Præsul, ò te infœlicem, ficcine iuuat, dæmonis fraude deceptum; ad sempiternos properare cruciatus? multaque alia de pœnitentiæ & sacri baptismi necessitate S. Pontifice dicente & docente, multi Frisonum credebant & baptizabantur.

Misere obit. Interea Radbodus animo in diuersas valdè repugnantesque sententias distracto, Vvillebrordum eiusdem gentis Episcopum, aduocari iussit; sed iam antè quàm ille adesset, isdem inuolutus tenebris, perfidiæ suæ pœnas, celeri morte pepedit. Diu perfidus animum in varias partes versabat, & quidnam factu optimum foret, stultè admodum deliberabat; cum Ouo, (qui de mortis periculo, beati Præsulis virtute ereptus, Christo nomen dederat, & tunc sacris initiatus, sacerdotij munus sub habitu monastico, in Fontanellensi cœnobio, cum non mediocri sanctitatis opinione administrabat) clarissimè cognouit, quid Radbodum à lauacro regenerationis retardaret. Nā vt princeps in infirmitate cōstitutus esset, vidit nocte quadā hominē illustre ad se venientē vestitū gem-

gemmarumq; splendore incredibili micantem, qui ita ad eum sermonem instituit. Dic quæso virorum fortissime, quæ te dementia vexat, ut cultu deorum neglecto, & auita religione, pro qua ad extremum vitæ spiritum, principes innumerabiles cum insigni nominis sempiterni gloria decertarunt, cõtemptra, statuas ad obscura quadam numina. & hæcenus incognita transire. Vide nè te Vulfranus in fraudem inducat. Cælestes is tibi sedes promittit? Fucus tantum verborum est. Re enim vera ego sum, qui diuitias & honores tribuo, & mansiones inuictis principibus pulcherrimas assigno. Si difficile videtur verbis meis fidem adhibere, periculum facito, nihil moror; Legatos mitte, ege eis ostendam mansionem eximia pulcritudinis & fulgoris, quam tibi post pusillum sum daturus.

Hæc cum accepisset, mane facto, Vulfranno cuncta exposuit. Qui ingemiscens has perniciosas dæmonis insidias esse dixit, quibus homines in sempiternam miseriam præcipitat, cõtemplans, à lachrymis temperare non potuit. Et nè alia pro alijs à gentilibus fingerentur, misit cum quodam Frisone diaconum suum, ut illam, quam dæmon fingebat, regionem lustraret. Vix pedem oppido extulerant, cum quidam se itineris comitem offerens, inquit; Venite, me sequimini, ego vobis domum eximia pulchritudinis, Radbodo principi à dijs paratam, ostendam. Illi vestigijs eius alacriter insistentes, post varia loca multo labore superata, in viam quandam marmoreo opere decorâ peruenerunt. In cuius exitu domus auro, ut putabatur, purissimo cõtectâ, stabat. Ingressi domum, thronû gemmis incredibili fulgore micantibus ornatum conspiciunt. Tùm ductor itineris, Hæc,

Rrr 5

inquit,

Visio Ouo-
nis presby-
teri, de Duce
Radbodo,
quomodo
diabolus ei
apparuerit,
vafreque fe-
fellerit.

vide Præsti-
gias dæmo-
num, ut so-
leant illude-
re humanis
sensibus.

Ad signum
S. Crucis, fa-
tanica præ-
stigiæ euane-
scunt.

inquit, sunt præmia quæ principem nostrum, si in deorum cultu perseverauerit, manent. At Diaconus stupore, ex gemmarum fulgore & admirabili domus totius ornatu, oppressus. Heu, inquit, si Deus immortalis horum conditor est, maneat, si diabolus, dispareant. Hæc dicens, & crucis se signo muniens, dux itineris evanuit: & illi in vasta & horrida solitudine relictos se vident. Tum demum fraudes cognoscere, & miseram mortaliū seruitutem, qui inimico aures præbent, lamentari, & trium itinere dierum multis laboribus emenso, domum tandem pervenerunt, principemque miserabili morte sine baptismatis sacramento extinctum inveniunt.

S. Vulfrannus
abdicat se
Pontificatu.

Vulfrannus autem postquam multis clarus virtutibus annos v. in Senonensis urbis Episcopatu exegisset, ad Fontanellæ cœnobiū, gregem suo, Gerico venerando Pontifici commisso, secessit; ubi regularibus subditus disciplinis, novis miraculis cum egregia sanctitatis laude, floruit. Erat in eo monasterio quidam Bergadus nomine, qui paralyti percussus, cum omnium membrorum officio loquendi etiā usum amiserat. Hunc cum B. Pater visitaret, & oleo, Pontificali benedictione consecrato tetigisset, protinus omni corporis molestia fugata, incolumitati pristina restituit. Pauperum verò, & miserorum hominum curam assiduam gerebat, quicquid vel à regibus vel diuitibus donabatur, mox mirabiliter eis erogabat. A fraterna autem correptione, nullius vel potentia vel amore deterreri poterat. Iam verò cum acri febrium ardore correptus iter sibi æternitatis instare cognosceret, fratribus in vnum conuocatis, etiā atque etiā mandavit, ut si vellent diuinæ benignitatis gratiam obtinere, si sanctissimis disciplinis voluntaria seruitute sus-

Sanat paralyticam.

Liberalitas
eximia in
Egenos.

sceptis satisfacere, si laborum suorum à Deo præ-
mium consequi, non ficto, sed verò amoris & be-
neuolentiæ studio, se inuicè amplecterétur, om-
nibusq; modis, & verbis & factis, imitarentur re-
gularis vitæ exemplū quod in se & sanctæ recor-
dationis patre S. VVandregisilo alijsq; sanctis vi-
ris exhibitū ipsis erat. Hæc cū in ultimo vitæ dis-
crimine, summa contentione auribus eorum in-
culcasset, suauiter è corporis ergastulo migravit.
Cuius sacrum corpus cum in monumentum
VVandregisilij illatum fuisset, nouemque annis
requieuisset, VVandregisilius autem xl. & Ans-
bertus annis xj. S. Bainus Taruennæ episcopus;
magno eorum desiderio tactus honoris ergò, in
basilica B. Petri Apost. oēs transtulit. Quorū cor-
pora cū vestimentis ita ab omni corruptione in-
tegra inuenta sunt, quasi eodē die sepulturæ tra-
dita fuissent; multisq; signis & miraculis Christi
gratiam, cuius gloria sempiterna foelicitate fru-
untur, cunctis manifestam reddunt.

Abit è vita,

VITA S. CVTHBERTI, EPISCOPI

Lindusfarnensis. ex ea qua tom. 3. per venerabilem

Bedam est. ^a Sedere cepit, Anno Domini 685.

Migravit verò è vita, Anno 687.

Cononis Papa I. Iustiniani

Iun. Imp. 3.

^a Vide Cæf.
Baro in not.
Mart. Rom.
& tom. 2.
Annal. Eccl.

VIR Domini Cuthbertus, ab ineunte adole-
scentia, rerum diuinarum contemplatio-
ne mirificè delectatus, monasticam vitam
summè diligebat. Cum autem puer adhuc, & in-
genij acumine, & mira agilitate membrorū præ-
ditus, puerilibus ludis, certaminibusque (vt fert)
illa ætas) admodū deditus esset, & alios ferè oēs,
dexte-

20. Martij.
Amat ab in-
santia, mo-
nasticam
vitam.